

Vtedy som si uvedomil, že na to mám

„Bude to päť eur a dva centy,“ povedala mi pani za pokladňou v miestnom supermarkete.

„Nech sa páči,“ povedal som predavačke podávajúc jej peniaze.

Vyšiel som zo supermarketu. V ruke som mal papierovú tašku za dvadsaťpäť centov, keďže Európska únia obmedzuje igelitky. V taške boli dva rožky, Treska exkluzív, niekoľko Horaliek a dve tyčinky Deva.

A na čo mi je takýto nákup na začiatku júla? To je dobrá otázka. O dvadsaťštyri hodín by som totiž mal byť na stredomorskom ostrove Malta, kde absolvujem jazykový pobyt v anglickom jazyku. Cieľom tohto dvojtyždňového dobrodružstva bolo zlepšenie môjho ústneho prejavu v tomto jazyku. A čo by som bol za správneho Slováka na cestách, keby polovicu môjho kufra nezaberali slovenské pochutiny? Samozrejme, že rezne sa už vtedy dávno vysmázali.

Nastúpil som do autobusu, keďže môj dom a supermarket oddeluje niekoľko zastávok. Po pár minútach jazdy zastal autobus na jednej zo zastávok. Cez okno som videl, ako nejaký pán beží k autobusu.

„Haha,“ zasmial som sa v mysli, „ten pán určite nestihne“.

A naozaj nestihol. Dvere sa zatvorili a autobus vyšiel zo zastávky. V tom momente som si uvedomil, čo sa stalo. Zabudol som vystúpiť.

Karma mi vrátila moju škodoradosť. Vystúpil som hneď na ďalšej zastávke. Tieto dve zastávky síce neboli ďaleko od seba, ale aj tie dve minúty jazdy znamenali, že s tým nákupom budem musieť šliapať do kopca.

Celý spotený som v kuchyni vyložil svoj nákup. V tom momente mi došiel e-mail.

„Rozhodnutie,“ tak znel predmet tohto e-mailu, ktorý mi prišiel od mojej učiteľky nemčiny.

„Vzali ma na hospitačný pobyt vo Viedni alebo nie? To je otázka,“ pomyslel som si.

Napätie bolo porovnateľné s tým, čo je v televíznom štúdiu pri natáčaní vedomostnej šou. Chcete byť miliónárom? pri miliónovej otázke.

„Boli ste prijatý,“ písalo sa v maile.

Miešali sa vo mne pocity šťastia a strachu, či zvládnem naraz chodiť do školy v Bratislave aj vo Viedni. Pointou tohto hospitačného pobytu bolo, že dva dni v týždni by som chodil do školy v Bratislave a tri dni vo Viedni. Normálne som rozmýšľal, že túto možnosť odmietnem. Povedal som si však, že sa rozhodnem až po návrate s Malty.

Bolo to 7. júla, keď som ešte s jedným kamarátom sedel na palube lietadla smerujúceho na Maltu. Ani jeden z nás nemal ani tušenia, čo nás najbližšie dva týždne čaká.

Počas nášho pobytu sme mali možnosť bývať v hoteli, ale keďže sme chceli zažiť Maltu úplne naplno, vybrali sme si možnosť bývať u domácich.

„A odkiaľ vlastne ste?“ spýtala sa nás naša host-matka, keď sme dorazili do bydliska našej host-rodiny v maltskom meste Gzira.

„Zo Slovenska,“ s kamarátom sme jednohlasne odpovedali.

„Z Československa?“ pýtala sa naša host-matka ďalej.

Táto otázka nás prekvapila rovnako ako ďalší podarený a nečakaný vtip Borisa Filana v rozhlasovom programe Pálenica. Slovensko a Česko sú samostatné štáty už dvadsaťšesť rokov, ale zjavne stále sú ľudia, ku ktorým sa táto informácia nedostala.

Až na tento československý incident bola naša host-matka celkom milá. V polovici pobytu sme sa však od nej odsťahovali. Síce bolo vždy navarené a upratané ale bývali sme v pivniciach, ktoré boli prerobené na izby a kúpeľne. Jediný ich problém, že ich bezpečnosť bola na nulovom bode a hocikto sa tam z ulice vedel dostať.

Moju maltskú skúsenosť hodnotím celkom kladne. Zažili sme veci, ktoré by sme v Bratislave zažili len ťažko.

„Buongiorno!“ - takýmto spôsobom som sa zvykol pozdraviť s mojimi spolužiakmi v mojej triede v jazykovej škole.

Išiel som tam, aby som sa naučil lepšie hovoriť po anglicky. Avšak naučil som sa celkom dobre po taliansky. Rovnakého jazykového pobytu ako ja sa zúčastnilo aj množstvo Talianov, ktorí boli leniví hovoriť po anglicky. Ak aj niektorí leniví neboli, s ich prízvukom sa im po anglicky ani nedalo rozumieť.

Okrem Talianov sme sa s mojim kamarátom, s ktorým som tam išiel, zoznámili s množstvom Nemcov a Rakúšanov. Mohol som si tak cvičiť moju nemčinu pred

spomínaným hospitačným pobytom vo Viedni. Dvaja Nemci a jeden Rakúšan boli našimi susedmi v prvej host-rodine a som s nimi v kontakte doteraz.

Jeden večer sme zistili, že v byte nad nami býva skupina Rusov, ktorí boli na Malte tiež kvôli jazykovému pobytu. S kamarátom sme tak robili prekladateľov medzi týmito Rusmi a našimi nemecky-hovoriacimi spolubývajúcimi, keďže títo naši ruskí susedia po anglicky veľmi dobre nevedeli.

Náš pobyt na Malte trval presne dva týždne. Po tomto čase sme už s kamarátom sedeli v lietadle smerujúcom do Bratislavy. Keďže sme leteli podvečer, videli sme západ Slnka.

„Ak som zvládol dva týždne na tomto ostrove, nejaká Viedeň ma predsa nemôže zastaviť,“ povedal som si v duchu z okna sledujúc západ Slnka a pomaly miznúce pobrežie najväčšieho ostrova z maltského súostrovia – Malta.

Vtedy som si uvedomil, že na to mám.

Stále nový začiatok

Opustená planéta a ja tam sám. Bolo ticho, ktoré raz za čas prerušil závan vetra. Naokolo nikde nikoho. Iba ja a veľká pustatina, ktorá sa tiahla až za horizont. Nič nenasvedčovalo tomu, že by za tým horizontom malo niečo byť. Teda okrem čistej prázdnoty, ktorá bola všade, kam sa človek pozrel.

Predsa len tu stále bolo niečo čo unikalo môjmu pohľadu. Pozrel som trochu nižšie. Stálo tam mesto, môj domov. Nebolo však také, ako som si ho pamätal. V hlave som si premietal časy nedávno minulé, keď toto mesto bolo na vrchole svojej existencie. Rozhodol som sa zísť dole do miesta, na ktoré sa mi rojilo množstvo spomienok a chvíľ, ktoré som si pripomínal na svojich cestách.

Prechádzal som ulicami mesta, v ktorých som vyrastal. Pusto a ticho. To sú dve slová, ktoré vystihovali moje dojmy, keď som videl, ako sa to tu zmenilo. Prešiel som cez miesta, kde zvykli byť ľudia aj počas hlbokej noci. Teraz? Nikto tu nebol a väčšina budov sa rozpadávala. Bol som sklamaný. Niekedy si kladiem otázku, či som sa mal vydať na cestu vesmírom a hľadať nové planéty. „Možno som tu mal ostať,“ hovorím si, „ani neviem, čo sa tu stalo, Ani neviem, prečo tu nikto a nič nie je.“ Raz za čas som mal takéto výčitky. Tie však zvykli celkom rýchlo prejsť. Teraz to však bolo iné. Bol som doma a ja som si uvedomil, o čo som prišiel. To však asi patrilo k mojej práci.

Vrátil som sa naspäť na skalú, odkiaľ som sa najprv pozeral. Pozrel som sa opäť tým istým smerom na mesto a na pustatinu navôkol. Zmohol som sa len na povzdychnutie. „Ako to vidíte?“ spýtal sa ma hlas znejúci za mojím chrbtom. „Nevhodné a neobývateľné,“ zhodnotil som stroho. „Dobre, pán kapitán! V tom prípade môžeme odtiaľto odísť, diagnostika systému bola dokončená. Všetky motory by mali ísť bez problémov. Môžeme bez problémov odletieť,“ povedal poručík Jones.

Poručík Jones bol mojou pravou rukou a jedným zo siedmych členov posádky, vrátane mňa. Už od začiatku mojich ciest sa spolu so mnou plavil vesmírom na lodi USE Pegasus. Za jeho oddanosť si zaslúžil aj druhú najvyššiu pozíciu. Úprimne, ani neviem, prečo som kapitánom ja a nie on. Vďaka nemu sme práve nestroskotali. Práve Jonesovi loď funguje ako má. Asi je to tak, že pracanti pracujú pre zisk iných a mne to vyhovovalo.

Zas a zas sme sa plavili vesmírom. Z okna som len videl tú zeleno-modrú planétu menom Zem, odkiaľ sme práve odleteli. Opäť sme opustili náš domov ako pred dávnymi rokmi. Pri pohľade na našu bývalú planétu sa rojilo veľa otázok, ale bolo málo odpovedí. Žije niekto ešte na Zemi? Ťažko. Existujú ešte niekde nejakí ľudia? Možno. Na tieto otázky nevedel nikto z nás na lodi odpovedť.

Zem bola v poradí už 64. planéta, akú som ja a môj tím na USE Pegasus preskúmali. Našou úlohou bolo hľadať nové miesto, kde by ľudstvo mohlo pokračovať ďalšou epochou vývoja. Priznám, že misia neprebiehala úspešne. Žiadna z planét, ktorú sme navštívili nebola vhodná. Vždy si vedenie zo Zeme našlo iný dôvod, prečo bola tá a tá planéta nevhodná: málo vody, žiadna voda, žiaden vzduch alebo tam bolo príliš teplo, respektíve zima. Boli príliš nároční. Po tom ako sme odišli z planéty číslo 63, zo Zeme nás už odvtedy nekontaktovali. Žiadnu správu z vedenia sme nejaký čas nedostávali ani po našich urgenciách. Mali sme za to, že na Zemi našu misiu odsúdili k zániku. Rozhodli sme sa pre to na vlastnú päsť vrátiť. Návrat nám zabral veľa času. Až pri Zemi sme zistili, že náš návrat bol zbytočný.

Odvtedy, čo sme uvideli Zem prešlo pár rokov. Nedozvedeli sme sa čo sa stalo na Zemi, čo zapríčinilo jej praktický zánik. Za týchto pár rokov sme sa stali vesmírnymi kočovníkmi. Putujeme z miesta na miesto a hľadáme. Hľadáme miesto, kde by sme sa už usadili a skončili s našou cestou. Človek odjakživa rád objavoval. A my sme objavovali. Každý kúsok vesmíru, kde sme boli, bol pred nami neprebádaný. Vtkročili sme na novú planétu, boli sme tam prví. Vystúpili sme tam na nejakú horu, boli sme tam prví. Našli sme jaskyňu, boli sme v nej prví. Síce sme túto potrebu – objavovanie uspokojovali, nebolo to ono. Aj vesmíru sa je možné nabažiť a človeka nenadchne.

„Pán kapitán, nová planéta pred nami,“ povedala do palubného mikrofónu kormidelníčka Lewisová. Týmto slovami sa začínal pomaly každý deň a už som tomu ani nepripisoval veľkú váhu. Síce bola možnosť, že to je planéta, kde konečne budeme vedieť žiť, ale o to väčšia šanca bola v ďalšie sklamanie. Tentokrát s poradovým číslom 80. Dal som pokyn na pristátie.

„Tlak v norme, teplota je na úrovni 38°C a počítač na skafandri mi vykazuje istú prítomnosť kyslíka v ovzduší,“ vyhlásil prekvapený Jones, po tom, ako v skafandri vstúpil na povrch novej planéty. Vždy sme si ako posádka losovali, kto vystúpi z lode ako prvý.

„Neverím,“ pomyslel som si s úžasom, „žeby sme ho konečne našli? Náš nový domov?“ Aj keď som bol v nemom úžase, zachovával som profesionálnu pokrovú tvár. Jones si medzičasom sňal z hlavy helmu. „On naozaj dýcha! Dýcha úplne bez prístroja! Áno!“ zvyšok posádky v lodi začal jasť od radosti. Roky hľadania konečne priniesli vytúžené ovocie. Celá posádka vyšla z lode. Neverili sme vlastným očiam, teda nosom. Už sme ani neverili, že niekedy budeme dýchať čistý vzduch niekde inde, ako na našej lodi. S čistým úžasom v tvári sme sledovali okolie. Nevyzeralo veľmi odlišne pod toho, aké sme si pamätali zo Zeme. Tráva, sem-tam nejaký strom alebo ker. Chvíľu sme si dokonca mysleli, že sme sa na Zem vrátili. Domnievali sme sa, že sme v 64. prípade len netrafili tú správnu Zem. Rozhodli sme sa preskúmať okolie.

Vyšli sme na vrchol kopca, kde sme pristáli. Vpredu nás tentokrát viedol Carlos Tudor, náš expert na rastliny. Každú novú rastlinu, ktorú sme našli, skontroloval cez svoj skener. Prakticky pozeral stále len do displeja. „Carlos, pozor!“ skríkla naňho Lewisová a stiahla ho k sebe. Nestihla to, ako sa hovorí o 5 minút 12, ale o 2 minúty. Bez jej zásahy by Tudor spadol z brala na vrchole hory vysokého pár sto metrov. Pozrel som sa dole. Pohľad mi opäť vyrazil dych. Pod nami bolo mesto. Nič veľkolepé, veľmi primitívne. Mesto sa skladalo z jednoduchých menších stavieb. Videli sme tam aj nejaký pohyb, no z tej diaľky sme nevedeli presne identifikovať, čo to je. Kým som sa dodíval na mesto, zvyšok posádky bol už na ceste doň. Musel som ich dobehnúť.

Celú cestu dole kopcom som úpenlivo rozmýšľal: „Sú tam ľudia? Konečne sme našli niekoho, kto by potvrdil, že sú aj iní ľudia, okrem nás na Pegase?“ Úprimne som dúfal, že mám pravdu. A že som aj pravdu mal. Cítil som sa rovnako ako keby som uhádol 500-tisícovú otázku v programe Chcete byť miliónár?

Ako keby tých prekvapení nebolo dosť, jedno nás čakalo v meste. Naozaj tam boli ľudia. Naozaj! Miešalo sa v nás toľko pocitov a emócií. Konečne sme videli nás. No, teda vlastne iných a v tom bolo to šťastie. Nikto na nás nejak špeciálne nepozeral, ale my na všetkých. Mali sme množstvo otázok, ale tou najväčšou bola, čo sa vlastne stalo so Zemou.

Jones sa to hneď spýtal okoloidúceho. Ten naňho začal civieť, že akú hlúposť sa pýta. Tak sa spýtal ďalšieho a ďalšieho a ďalšieho. Spýtal sa množstva ľudí, ale ich reakcia bola vždy rovnaká: „Čo sa malo stať s čím? So Zemou? Aká Zem? Pokiaľ viem, tak sme tu.“

Po týchto reakciách sme stáli ako obarení. „Kde teda sme? Predsa sme videli Zem. Videli sme ako vyzerala,“ pýtali sme sa samých seba. „A čo teraz?“ spýtala sa Lewisová.

Boli len dve možnosti. Jednou tu bolo ostat'. Vřak to sme chceli, nie? Konečne sme našli ľudí, aj keď vlastne nenařli. Tí ľudia hovorili, ře sú ľudia, ale nič o Zemi nevedeli. Ako je to vôbec možné? Sú to vôbec ľudia? A kde sme teda my?

Druhou možnosťou bolo odísť z tej planéty. Ale stojí to za to, keď sme po dlhom čase vlastne v ciele? Takúto dilemu nezařil asi ešte nikto. Naše rozhodnutie, na naše prekvapenie, nedalo na seba dlho čakať. Chýr o nás sa v meste rozřiril rýchlosťou svetla. Hlavne, ře tí ľudia ani nevedeli, čo je rýchlosť svetla. Zo všetkých strán sa na nás rútili obyvatelia s vidlami v rukách. My, ako neozbrojení, sme sa dali na útek smerom späť na USE a vyleteli naspäť do vesmíru.

Doteraz si kladieme otázky, ře čo sa to tam vlastne stalo. Nikto nevie, pochopiteľne. Nemohli sme byť na Zemi. Išli sme predsa opačným smerom. Opäť bolo veľa otázok a málo odpovedí.

Ľudia vravia, respektíve vravievali, ře kde niečo končí, niečo iné začína. Od toho incidentu s vidlami sa opäť len plavíme vesmírom. Navřtívali sme aj niekoľko ďalřích planét s podobným záverom ako väčřina pred nimi: neobývateľné. Aj sa nám podarilo nájsť podobnú planétu, ako bola planéta číslo 80, ale nikdy sme tam neostali. Stále hľadáme a veríme v nový začiatok. Stále prežívame niečo iné a nové. Takto my řijeme na USE Pegasus. Ako dlho ešte? Nevieme. Dostaneme sa niekam? Nevieme. Začneme ďalřiu epochu evolúcie ľudstva? Snáď.